

Wernke Bernát

látogatás

.....örvénylő áldás
kopog, a bejáratra –
rájuk szárnyalón,
nyújtózó
öltésekkel
várón
vajon meglesz-e,
eljön-e, a
sok reménnyel fűtött
halmazat, szívet
melegítő
karolatokra... mikor
kóstoló bort kínál
küszöbön állva, egy lányka...
vállára bomló haja illatát, az
estbe himbálva... mikor
öblös fergetegek lépnek
hosszúba, az érkezők
arcára

sodortatva, és ahogy
a bontakozó gyűlések lassan
feszesbe lépnek, fészkelődő
hullámaiktól lépve...

legalább mára, hogy
legyen ez a nap, a mélyből
ömlő, erre hunyorítások
duzzadása, már most
felejthetetlen
boltozódásban

sutba kísérnek

lépkedőből emelkedőbe
esett tekintete, s dobódott
rám verdesőbe, mintha
valamit mondani akarna,
kifolyatva... a
titkokat, mik ha jönnek... s
szárnyra kelve, ide-ide
égve, éregetnek... szörnyületbe
kergetve..., majd sutba kísérnek –
engem mindig követve... ó, ti
sejtelmes, tudomásomon kívüli
szunnyatagok... már átzuhogtátok
a múltat... hát, ott is
maradjatok...

indázatként leheltenve

...akár végtelen
szaporázat, húzódna
arra, hol puha dallamok
áldozódnak, örökké
lebegő vérükkel
kapaszkodóba...
feljebb-feljebb huppantatva
magukat, ebben az ide-
tért, lenge
tarkulatban... és
hahotájukat indázatként
leheltenve, sodródna
szívverésekbe, sarjadó
ringatagban, az áprilisi
fényből ki,
kitapogatva

boltozódó patakként

hát erre tért végre, a
pillanat... de nem, mint
őszi délben, nyírfákról
visszatükröző, kapaszkodó
napsugarak... hanem párás
borzongásokat hozva...
rajtunk magasba
haladtatva, hervatag
csordulatokat, boltozódó
patakként ráncolódó
homlokunkra

hajlékoltatva... hát
rám halmozódón, most a
parkban, nebulóim erre
tartanak... ó, ti pajkos,
máglyás-pisláklatok, hát
ma végtelenbe
simogassatok... és a
messzibe tüneztessetek –
el innen, a kerülgető
nyirkos őszből

kikerültetve,
gyermeki szemekkel
örökre...